

Markó Béla

Erdélyi nyár

Errefelé mindig ilyen a nyár,
láthatóak az eljövendő tél nyomai,
miközben a tűző napsütésben
leleplezzük szobrainkat,
és kifogástalanul vasalt zsebkendővel
törülgetjük a verejtéket homlokunkról,
igen, kedves Petőfi Sándor,
így szólítalak, és semmi Sándorom
vagy Sandrim, nem akarok bizalmaskodni,
ennek már nincs értelme ebben a korban,
túl nagy a korkülönbség közöttünk,
olyan lenne, mintha tetszeni akarnék
a régi meg az új fiataloknak,
szóval tudom, hogy a zordon Kárpátokat
nem szeretted, idegesített
a fenyvesekkel vadregényes táj,
de azért mégis innen származik
az egyik legfontosabb verssorod,
hogy már hó takará el a bérci tetőt,
mintha a látoánytól, Transsylvania
lenyűgöző panorámájától
egyszerre csak jóssá lettél volna,
és az a másik költemény
a fújó paripákkal ugyancsak jóslat,
legalábbis ami a halálnemet illeti,
mert egyébként nem lett belőle diadal,
hanem vereség akkor is,
mint még annyiszor később,
és amikor te előre megjósolt haláloddal
szembesültél egy csatára alkalmatlan,
ám öldöklésre alkalmas síkon,
közel vagy távol fehérlett a hegyek karéja,
baj van, tudom, a zordon Kárpátokkal,
hiszen megírtad, hogy nem szereted,
és a széles rónaságon érzed otthon magad,
de ha bármilyen földbe beletemettek,
értsd úgy, hogy beletapostak

a megrémült paripákkal,
akkor az a hely az otthonod lett,
ahol már sokszorosán több időt töltöttél,
mint a pusztán vagy rónaságon,
ebben különbözünk, látod,
hogy hatalmas nálatok a jelen,
alig tudja befogni a szem
a végtelennek tűnő síkot,
nálunk viszont, így kell mondanom,
hogy nálunk vagy nálatok,
szóval nekünk újra meg újra
különbséget kell tennünk
a kettőnk közös hazájából
időközben kiszakadt rész és rész között,
hogy végre láthassuk az egészet
legalább képzeletben,
mert ott mindig csak jelen idő van,
de itt látszik a jövő minden pillanatban
fent a bérci tetőn, messze van még,
kétezer méter fölött nyáron át,
majd lejjebb is megjelenik szeptember végén,
kár volt felnézni, kedves Petőfi Sándor,
kár volt megpillantani az istenek
meg-meglebbenő fehér lobogóját,
mert nem a megadás jele volt az,
így élünk mi errefelé folytonosan,
egy a hazánk, és mégis kettő,
de ki érti ezt, te talán értetted mégis,
a mi nyarunkban ott van a tél,
nem megy el teljesen tőlünk
még a legnagyobb kánikulában sem,
nem olvasttja el a fújó paripák
orrlikaiból kicsapó forró levegő,
én is csodálom a végtelen rónaságot,
ahol valóban nyár a nyár,
de félek, hogy itt van nálunk
a teljes igazság, itt vagy már te is,
itt van a múlt, és itt a jövő,
akár a bérci tetőn a hó.